

ски въ село Горня-Студена. И на воения съвѣтъ, държанъ по тоя случай, бѣ рѣшено румънскитѣ войски, заедно съ рускитѣ войски отъ 4 и 9 корпусъ, да влѣзатъ въ състава на западния отрядъ подъ началството на княза Карола, а началникъ на щаба е билъ отреденъ генералъ Зотовъ. Съ тия сили прието бѣше, че е възможно да се прѣдприеме за трети пѣтъ нападение на Плѣвентъ и войскитѣ на Османъ-паша. Рѣшено бѣ слѣдъ прѣдварителна подготовка съ артилерийски огънь да се щурмува Плѣвентъ.

Царьтъ пожела да бѣде свидѣтель на тоя рѣшителенъ бой, за тая цѣль той на 24 августъ заедно съ главнокомандующия замина отъ Горня-Студена въ Чаушъ-махала, а на 26-й сѣщи мѣсець отишелъ на самата позиция подъ Плѣвентъ, отъ кждѣто въ продължение на нѣколко деня слѣдеше хода на сраженията, а на 30-й августъ Царьтъ слѣдейки сражението, въ изумление продума: „Боже мой, какъвъ ужасенъ ружейни огънь!“ Всички прѣдприети атаки отъ царевитѣ войски бѣха послѣдователно отбити. Войската отстъпваше съ страшни загуби. Подъ подобно непосредствено изумително впечатление Царьтъ вечеръта отпътува да прѣношува въ село Радненци; на слѣдующия денъ Царьтъ повторно отиде на позицията, именуема „Царски валикъ“, който, споредъ думитѣ на лейбъ-медика Боткина, въ тия скръбни дни бѣ неговата „Голгота“.

Слѣдъ тия несполуки събраниятъ воененъ съвѣтъ се изказа за отстъпване къмъ Дунава, но благодарение на енергично изказанитѣ съображения на генералъ Левицки, подкрѣпени отъ Военния Министъръ Милютинъ, изоставена бѣ идеята за отстъпление. Споредъ съображенията на послѣднитѣ, отстъплението бѣ невъзможно, нито въ политически сми-